

vonzódtam Szegedhez, hogy jobban ismertem volna. Egyetemista koromban jártam ott először, egyik kedves latintanárom, Berényiné Révész Mária – aki szegedi volt – vitt el bennünket tanszéki kirándulásra, és mutatta meg a várost. Azóta valahogyan Szegedet a második otthonomnak tartom, szeretem a csöndjét, az utcáit. Szeretem a Móra Kollégiumot, ahol Erdélyi Ágnes jóvoltából évekig beszélgethettem a diákok társaságában a fél magyar irodalommal. Szeretem még a barátaim hűlt helyét is: így például azt a szerkesztőséget, ahol az elfeledhetetlen Baka Istvánnal üldögéltem. Az utóbbi években sajnos mindig annyi órám van, hogy gyakorlatilag bent töltöm az életemet az egyetemen. Még ebédelni sem tudok elmenni, így a szomszéd sarki ABC-ben szoktam kiflit, tíz deka felvágottat és kefirt venni, és az utcai padon eszem meg. Ma már nem jutok el kiállításokra, színházi előadásokra sem. Így Szeged ma elsősorban az egyetemet jelenti számomra, azokat a kedves kollégákat, akiktől én is tanultam, és azokat a hallgatókat, akiket tanítottam, tanítok és a jövőben még tanítani szeretnék.

Hollósi Zsolt

